

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ, 1893. ΑΡΙΘ. 304

Συνδρο: ἔτη: ἐν Ἑλλάδι Δρ: 1.1
 Ἐξωτερικῶ φρ: 2.

at wvay-nsit
 ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,
 Ἐν ἑσῶ Σταθίῳ ἀριθ. 26.

Εἰς οὐδένα, κλῆν τῶν τακτικῶν
 ἀναποκριτῶν, ἐτίλλεται ἡ Ἐφημερίς
 τῶν Παιδῶν ἔνευ προκληρωθῆς.

ΕΝ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΓΑΛΙΛΑΙΟΥ.

Ὁ Γαλιλαῖος μετὰ τὴν τύφλωσιν αὐτοῦ ἐξη εἰς τὴν ἐξοχικὴν αὐτοῦ ἐπανωλιῶν Ἀριῦτρι, ὅπου εἶχεν ἐξορισθῆ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς καταδιωγμούς. Προΐαν τινα ἀκριβῶς μετὰ ἔν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐν Ρώμῃ καταδικῆς του ἐσκέπτετο περὶ τοῦ μικροῦ παρελθόντος του καὶ τῶν ἄλλων κακῶν, τὰ ὅποια ὑπέφερε. Ἡ σκέψις του ἐκείνη τὸν ἔκαμε περιλυπὸν καὶ ἠθέλησε νὰ μετῆν εἰς τὸ μικρὸν του δωμάτιον. Διὰ νὰ ἀποδιώξῃ δὲ ὅλως διόλου ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του τὰς λυπηρὰς ἐκείνας σκέψεις ἤρκεσε νὰ περιπατῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Δὲν ἠρέθη ὅμως εἰς τοῦτο, ἤθελε νὰ κινήται καὶ νὰ ἀναπνέῃ περισσότερον ἐλευθέρως, καὶ λησμονήσας ὅτι ἦτο τυφλὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του ἔξω. Ταχέως ἡ ἐξηρηθισμένη διάνοιά του ἤρρισε νὰ πραύνηται καὶ καθόσον ἐπροχώρει ἤσθάνετο ἀνακούφισιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἡ καρδία του διετίθετο εὐνοικώτερον μὲ τὸν ἑαυτὸν του, τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἀκόμη μὲ αὐτοὺς τοὺς ἐχθρούς του. Ἐπὶ τέλους τόσον ἠσάχασεν, ὥστε αὐτὸν παρελθοῦσαι ἐκεῖναι τρικυμῖαι τοῦ βίου του τὸν ἐπροξένησαν γέλωτα, καί, ἐλέγχων τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὴν ἀδυναμίαν, ἡ ὁποία τὸν ἐκυριεύσε, ἐπεθύμησε πάλιν νὰ εἶνε μεταξὺ τῶν φίλων του, ἀλλ' εὐθὺς ἐνόησεν ὅτι παρὰ πολὺ εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν κατοικίαν του. Ἐξέσυρε, εἶνε ἀληθές, πολὺ καλὰ τῶς δρόμους τοῦ ἀγαπητοῦ του λόφου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐβάδιζε, ἀλλὰ μετὰ τὴν τύφλωσίν του ποτὲ του δὲν εἶχεν ἐξέλθει τῆς οὐσίας. Ποῦ ἀρὰ γε νὰ ἦτο; Ποῦ ἤθελε νὰ ὑπάγῃ; Τὸ πᾶν περίεξ του ἦτο ἥσυχον. Πρὸς

στιγμὴν ἐφοβήθη καὶ ἐστάθη ἀκίνητος. Μὲ μίαν βιαίαν κίνησιν τῶν χειρῶν του ἔφερεν αὐτὰς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καί, τρίβων αὐτούς, ἀνέκραξε, «Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοί, οἱ ὁποῖοι μοὶ εἶχον δεῖξει νέον οὐρανόν' τῶρα οὔτε ἓνα μικρὸν μέρος τῆς γῆς ταύτης θέλουν νὰ μοὶ δείξουν. Ἄλλ' ὑπομονή.» Καὶ ἐμεινεν ἐκεῖ μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ὡσὰν νὰ ἐπερίμενε κάποιον νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν του.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε τὸν κροτὸν σιδηρᾶς ἄρας ράβδου ἐπὶ τῶν λίθων. Λαβὼν τότε θάρρος ἐφώνησε: «Ἀδελφεί!» — «Ποῖος εἶνε αὐτοῦ;» ἦτο ἡ ἀπάντησις. «Τί θέλεις; Θέλεις ἴσως νὰ μοῦ δώσῃς κἄτι τι;» — «Ὡ! θέλω σὺ νὰ μοῦ κάμῃς μίαν χάριν,» εἶπεν ὁ Γαλιλαῖος. Καὶ ὁ ξένος ἀπεκρίθη: «Ἀυστηρῶς δὲν δὰ ἠμπορέσω νὰ κάμω τὴν ἐπιθυμίαν σου, πτωχέ μου, διότι πρὸ ὀλίγου ἔκλαια μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου διὰ τὴν σημερινὴν μου ἀποτοχίαν. Ἄλλ' ὄχι, ὄχι—στάσον, ἐπὶ τέλους, εἰμεθα ἀδελφοὶ τῶ ὄντι καὶ περισσότερον μάλιστ' ἀπὸ τοὺς πλουσίους μὲ αὐτὴν τὴν πτωχείαν μας. Νά, ἐδῶ ἔχω ἓνα μεγάλο καλὸ ψωμί. Μοῦ τὸ ἔδωκαν εἰς τὸ Γκιόελλο (ἐπανωλις τοῦ Γαλιλαίου), δὰ κάμῃς δὲ καλὰ νὰ ὑπάγῃς καὶ σὺ ἐκεῖ, διότι ἐκεῖ κατοικεῖ ἓνας καλὸς πλούσιος ἄνθρωπος. Νά, πάρε το. Ἄλλὰ ποῦ εἶσαι;»

«Σὲ εὐχαριστῶ, δὲν χρειάζομαι τὸ ψωμί σου, καλέ μου φίλε. Εἶμαι τυφλὸς καὶ ἡ μόνη χάρις, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ κάμῃς, εἶνε νὰ μὲ ὀδηγήσῃς εἰς τὴν κατοικίαν μου.» — «Τί; νὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὴν κατοικίαν σου! Κύριε ἐλέησον! Ἀληθῶς ἐδῶ δὰ ἐφαρμοσθῆ τό: Τυ-

φλός τυφλὸν ὀδηγεῖ· διότι νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν ἀφότου ἐγεννήθηκα δὲν εἶδον ποτέ μου τὸν ἥλιον!»

Ὁ Γαλιλαῖος ἀνεστῆναξε λυπηρὰ· ὁ δὲ ἄλλος ἐξηκολούθησεν: « Συγγνώμην ἂν σὲ ἐξέλαβα ὡς τυφλόν. Ἄνθρωπος ἄνευ ὀφθαλμῶν κἀμνεὶ πολλὰ σφάλματα. Ἄλλ* ἄς ὑπάγωμεν. Γνωρίζω καλὰ τὸ μέρος.» «Θέλεις τότε νὰ μὲ ὀδηγήσῃς εἰς τὸ Γκιόέλλο; Εἰξεύρεις τὸν δρόμον;» — «Καὶ ἐκεῖ θέλεις νὰ ὑπάγῃς;» — «Ναί.» — «Τότε ἄς ὑπάγωμεν. Ποῦ εἶνε τὸ χεῖρ σου;» — «Νά το.» Καὶ ἀφοῦ ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἐξήτησεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὴν χεῖρα ἐπὶ τέλους τὰς εἴρων. Καὶ τοιουτοτρόπως ἀνεχώρησαν.

«Ἄς ἔδῳ.» εἶπεν ὁ τυφλὸς ξένος: «μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ σὺ εἶσαι γέρον, πόσων ἐτῶν εἶσαι, ἀδελφέ;» — «Ἐπερὰ τὰ ἐβδομήκοντα.» εἶπεν ὁ Γαλιλαῖος — «ὦ, εἶμαι κλουσιώτερός σου εἰς τὰ χρόνια, — εἶμαι ὀγδοήκοντα δύο. Ἄλλὰ τί μὲ τοῦτο; Τὰ φορέματά σου δὲν φαίνονται νὰ εἶνε πτωχοῦ ἀνθρώπου. ὦ, σὺς παρακαλῶ, Κύριε, νὰ μὲ συγχωρήσῃς. Τὰ πτωχά μου φορέματα θά...» — «Καὶ παρακαλῶ διατὶ δὲν μὲ λέγεις τώρα, ἀδελφέ;» — «Ἄλλὰ σὺ...» — «ὦ, ἐγώ — ἐγὼ εἶμαι ἕνας δυστυχῆς τυφλός, ὁ ὅποιος θὰ ἴμενε ἀβοήθητος εἰς τὸν δρόμον μὲ τὰ καλά μου αὐτὰ φορέματα, ἂν δὲν μὲ βοήθει ἕνας ἀδελφός ὡς σὺ.»

Ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἀμφοτέρωι σιωπηλοὶ ἐβάδιζον, ἕως οὗ ὁ κώδιον τοῦ χωρίου εἰδοποίησεν αὐτοὺς ὅτι ἐδρίσκονται κλησίον τῆς ἐπαύλεως.

«Ἐκιδιμείς ἀληθῶς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ἐπαυλίον τοῦ Γκιόέλλου; Γνωρίζεις ἐπίσης καὶ τὸν καλὸν κύριόν τῆς, τὸν Κύριον Γαλιλαῖον;» — «Ναί, τὸν γνωρίζω· σὺ τὸν γνωρίζεις;» — «Ναί, ἀκριτὰ καλὰ, — καὶ μὲ τοῦτο θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι, ἂν καὶ δὲν τὸν εἶδῶ ποτε, ὅμως ποτὲ δὲν ἐφυγα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ χωρὸς ψωμί καὶ ποτὸς δὲν τὸν γνωρίζεις; Ὁ κόσμος λέγει ὅτι εἶνε μέγας ἀνὴρ, ἀλλ' οἱ σύντροφοί μου καὶ ἐγὼ τὸν ὀνομάζομεν καλὸν ἄνθρωπον, διότι κανεὶς δὲν ἐννοεῖ τὴν φιλανθρωπίαν καθὼς ἐκτενος, καὶ διὰ τοῦτο βλοῖ τὸν ἀγαπῶμεν, ἂν καὶ δὲν τὸν γνωρίζομεν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μας!» Οὕτως εἶχε μὲ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ μὲ τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτόν. Τὸν ἀγαποῦν ἂν καὶ δὲν τὸν εἶδον ποτέ.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γαλιλαίου μαθητῆς τις τοῦ μεγάλου διδασκάλου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὅποιον ἀφῆκε τὸν μελαγχολικὸν γέροντα, ἀλλ' εἶδεν αὐτὸ κενὸν καὶ τὴν θύραν τοῦ ἀνοικτήν.

Μὲ πολλὴν φόβον ἐφώνησε τοὺς φίλους καὶ

τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς ἐστειλε διὰ νὰ ἐξετάσωσι καὶ εἰρωσι τὸν προσφιλεῖ τυφλόν. Ὅτε τὸν εἶδον ἐφώνησαν ἀπὸ χαρᾶν· καὶ ὁ νέος εὐθὺς ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν πλήρης εὐγνωμοσύνης, διότι τὸν εἶδε ἀσφαλῆ. «Κύριε Γαλιλαῖε, τί φόβον ποῦ μᾶς ἐπροξένησας!» καὶ λέγων ταῦτα ὁ μαθητῆς κατεφίλει τὴν χεῖρα τοῦ διδασκάλου. Μάλιστα τώρα παρετήρησε καὶ τὸν ξένον σύντροφόν του, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ εὐόχως ποτὸν εἶχεν ὀδηγήσει.

Πρὶν δὲ παρῆλθῃ ἡ ἐκπληξίς τοῦ πτωχοῦ ὁ Γαλιλαῖος, ἐναγκαλισθεὶς αὐτόν, ἀνέκραξε: «Ἰδοῦ, φίλε μου! Ἰδοῦ ἕνας ἀδελφός τοῦ Γαλιλαίου. Ἡ φιλανθρωπία μᾶς ἔκαμεν ἀδελφός. Μὲ ἔσωσας, φίλε μου, Δὲν εἰξεύρεις ὅτι καὶ ὁ Γαλιλαῖος εἶνε τώρα τυφλός; Πᾶν ὅ,τι δὲ τώρα εἰμπορεῖ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν δυστυχίαν του, εἶνε νὰ βοηθῇ τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ὑποφέρουσιν.» Ἐλα, ἡ οἰκία μου θὰ εἶνε καὶ ἰδική σου καὶ τὸ ψωμί μου ψωμί σου. Ὁ ἴδιος δὲ ὅτι καὶ οἱ πλούσιοι εἰμπορεῖ νὰ γίνουσι ἀδελφοὶ καθὼς καὶ οἱ πτωχοί.»

Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πτωχοῦ τυφλοῦ διεχύθη τότε ἄπειρος τρυφερότης καὶ εὐγνωμοσύνη καὶ φίλων τὴν χεῖρα τοῦ μεγάλου διδασκάλου δὲν εἰμπόρεσεν οὐδὲ λῆξιν νὰ εἰπῇ ἀπὸ τὴν πολλὴν του συγκίνησιν.

Ἡ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΚΝΕΙΠ.

Ἐν Βερσάφεν, μικρᾷ κωμοπόλει τῆς Βαυαρίας, ἱερεὺς τις καθολικός, ὁ Ἄββας Κνείπ, ἀνεργεῖ θαυμασίας θεραπείας κλειστων εἰδῶν νοσημάτων, διὰ τῆς ὑδροθεραπείας. Ἐχει ἰδίαν μέθωδον, δι' ἧς πρῶτον θεραπεύθη αὐτός, κατόπιν δὲ ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ πρὸς ἄφελος τῶν ἁμωίων του. Ἡ φήμη του διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ μέχρι τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν Ἰνδιῶν, προσέρχονται δὲ τόσα πλήθη νὰ τὸν συμβουλευθῶσιν, ὥστε τὰ ξενοδοχεῖα τῆς μικρᾶς κώμης δὲν ἔχουν τόπον δι' αὐτοὺς, καὶ ἀναγκάζονται νὰ κοιμῶνται εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς ἀμάξας.

Ὅπως βλοῖ οἱ ἰμπειρικοί, ὁ Ἄββας Κνείπ ἔχει τὴν ἀξίωσιν ὅτι δύναται νὰ ἰατρεύῃ κάθε εἶδος ἀσθενείας διὰ τῆς μεθόδου του, τὸ βέβαιον δὲ εἶνε ὅτι πολλάκις ἐπιτυγχάνει ἐκεῖ ὅπου πολλοὶ διάσημοι ἰατροὶ ἀπέτυχον.

Ἡ μέθωδός του διαφέρει ἀπὸ τὴν κοινὴν ὑδροθεραπείαν ἰδίως κατὰ τοῦτο, ὅτι ἀντὶ νὰ διδῇ εὐθὺς τὴν ψυχρολουσίαν, πρὸς τοὺς κατακλινομένους καὶ ἄλλα συνήθη μέσα, αὐτὰ εἶνε λίαν σφοδρὰ διὰ πολλὰς κράσεις, ἀρχίζει διὰ σειρὰς δυναμοτικῶν

μέσων δια τῶν ὑποίων συνειθίζει βαθμῶδ' ἰσχυρὰ τὰ δραστηριότερα μέτρα.

Ἐν πρώτοις ἔρχεται ἡ ἀνεὺ ὑποδημάτων περιπάτος, κατ' ἀρχάς μὲν μὲ περικνημίδας μόνον, ἀργότερον δὲ μὲ γυμνοὺς πόδας. Ὁ περιπάτος οὗτος διαρκεῖ ἀπὸ 10 λεπτὰ ἕως 2—3 ὥρας.

Ὁ περιπάτος ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ χόρτου, ἐκτελεῖται καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἐπὶ 15—45 λεπτά τῆς ὥρας, συνήθως, ἐνῶ ἡ πρωϊνὴ δρόσος μένει ἀκόμῃ ἐπὶ τοῦ χόρτου, ἐνίοτε ὁμοίως, ἀφοῦ καταβραχῆ ὁ χόρτος διὰ τοῦ ποτιστηρίου.

Τὸ θέαμα τῶσων ἀνυποδήτων Κυριῶν καὶ Κυριῶν, περιπατούντων καὶ ἀνταλλασσόντων χαιρετισμοὺς καὶ φιλοφρονήσεις, ὡς ἐὰν εὕρισκοντο εἰς τὴν μουσικὴν, εἶναι λίαν πρωτότυπον. Ἐν ἑλλείψει χόρτου ὁ περιπάτος οὗτος γίνεται ἐπὶ λιθοστρώτου ἐδάφους καταβεβρηγμένου διὰ ψυχροτάτου ὕδατος. Μετὰ τὸν περιπάτον καθαρίζονται ἀπλῶς οἱ πόδες ἀπὸ τῆν προσκολληθεῖσαν ἄμμο, καὶ τίθενται ἀσπόγγιστοι ἐντὸς τῶν περικνημίδων καὶ ὑποδημάτων.

Ἀνώτερος ἐστὶ βαθμὸς τοῦ σκληρυντικοῦ περιπάτου εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς χιόνος, ἢ τῆς πάχνης.

Οἱ περιπατούντες πρέπει νὰ κινῶνται ἀδιακόπως ἐπὶ $\frac{1}{4}$ τῆς ὥρας τὸ ὀλιγώτερον, ἵνα ἐπιταχύνωσι τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος.

Πρὸς τούτοις εἶνε ὑποχρεωτικὸν τὸ ποδόλουτρον εἰς τὸν ποταμόν, ὅστις διέρχεται τὸ Βεροσφεν, τούτο γίνεται δις τῆς ἡμέρας, πρωὶ καὶ μετὰ μεσημέριαν.

Τὸ ἰσχυρότερον ὅλων τῶν σκληρυντικῶν μέσων εἶναι ἡ λεγομένη *περίχυσις τῶν γονάτων*, διὰ ποτιστηρίου. Τὸ μέσον τούτο εἶναι λίαν δυσάρεστον, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶνε ἀποτελεσματικὸν εἰς πολλὰς παθήσεις τῶν ποδῶν. Ὑπάρχει ἕν παράδειγμα, ὅπου οἱ ὄνυχες εἶχον πέσει, καὶ μετὰ τινα καιρὸν ἀνευῶθησαν διὰ τῆς μεθόδου ταύτης.

Ὁ Ἀββᾶς δὲν παραδέχεται τὰ θερμὰ λουτρά, τὸ πολὺ παραδέχεται τροποποιήσιν τινα, δίδων ἐναλλάξ ψυχρὸν λουτρὸν ἐπὶ 10 λεπτά, καὶ θερμὸν ἐπὶ ἕν λεπτόν, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἐπὶ 33 λεπτά τῆς ὥρας. Θεωρεῖ ἀπ' ἐναντίας τὸ ψυχρὸν λουτρὸν τοῦ σώματος ὀλοκλήρου ὡς λίαν ὠφέλιμον, ἀλλὰ μόνον ἐὰν τὸ σῶμα ἦνε θερμόν. Ἐὰν ὑπάρχη τὸ παραμικρὸν ρίγος, ἢ ἐὰν οἱ πόδες ἦνε ψυχροὶ ἀπαγορεύει τὸ λουτρὸν. «Δέν διαστάζω,» λέγει, «νὰ δυσχυρισθῶ, βασιζόμενος ἐπὶ μακρὰς πείρας καὶ προσεκτικῆς μελέτης τοῦ ζῆ τμήματος, ὅτι ὅσον θερμότερον καὶ ὅσον μᾶλλον ἰδρωμένον εἶνε τὸ σῶμα, τόσον μεγαλητέρα εἶναι ἡ ὠφέλεια τοῦ ψυχροῦ λουτροῦ.» Συνιστᾷ δὲ νὰ μὴ διαρκέσῃ πολλὰ λεπτά τὸ λουτρὸν, ἵνα μὴ

ἀφαιρεθῆ ἡ θερμότης τοῦ σώματος. Ἀπαγορεύει νὰ σπογγίζωνται οἱ ἐξερχόμενοι τοῦ λουτροῦ, πρέπει νὰ ἐνδύθωσιν ἀμέσως, (τὰ ἐνδύματα ὁμοίως νὰ ἦνε λίαν στεγνά,) καὶ νὰ περιπατήσωσιν ἢ ἀπλῶς πῶς νὰ κινηθῶσιν, ἐντὸς δὲ ὀλίγων λεπτῶν τὸ σῶμα ὅλον εἶνε στεγνόν.

Ἐκτὸς τῆς ἐξωτερικῆς θεραπείας, τὸ ὕδωρ χρησιμεύει καὶ ὡς φάρμακον εἰς πλείστας ἀσθενείας καὶ παθήσεις. Οὕτω, λ. χ. οἱ πάσχοντες ἐκ χρονίας δυσκοιλιότητος ὀφείλουσι νὰ πίνωσιν ἐκ διαλειμμάτων ὅλην τὴν ἡμέραν. Πρὸς τούτο, φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν μικρὰν φιάλην, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμίσειαν ὥραν ροφῶσιν ὀλίγον ὕδωρ. Λέγεται ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη ἔφερε τὰ κάλλιχα ἀποτελέσματα.

Ὅπως καὶ ἂν ἐξηγηθῆ τὸ πρᾶγμα, ὁ ἐμπειρικός οὗτος καὶ αὐτοδίδακτος ἰατρός ὠφέλησε καὶ ὠφελεῖ καθημερινῶς πλείστους ἀνθρώπους, πτωχοὺς ἐπίσης καὶ πλουσίους, ὁδοὶ δὲν δέχεται πληρωμῆν. Ὡς εὐεργέτης δὲ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος εἶναι πρόσωπον ἐνδιαφέρον καὶ ἀξιόσεβασμόν.

ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ

Ἡ τεράστιος Ἥλιος.

Εἰς τὸν ἄπειρον χῶρον τοῦ οὐρανοῦ ὑπάρχουσι ἄλλοι ἥλιοι, οἱ ὁποῖοι εἶνε καταπληκτικῶς μεγαλειότεροι ἀπὸ ἐκείνον, ὁ ὁποῖος μᾶς δίδει θερμότητα, πῶς καὶ ζωὴν. Ὁ ἀστὴρ Ἀρκτοῦρος, ὅστις εἶνε γνωστός ὅτι εἶνε ἥλιος ἄλλου πολὺ μεμακρυσμένου συστήματος πλανητῶν, ἀπέχει 11,500,000 φορές μακρύτερον ἢ ὅσον ὁ ἰδικὸς μας φωτοδόλος ἥλιος ἀπὸ ἡμᾶς. Ἡ διάμετρος του εἶνε 74,000,000, ἡ δὲ περιφέρειά του περὶ τὰ 224,000,000 μίλια! Ἡ ἥλιός μας μόλις ἔχει διάμετρον 866,000 μίλιων, τούτ' ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἀρκτοῦρος εἶνε τοῦλάχιστον 551,000 φορές μεγαλειότερος κατὰ τὸν ὄγκον τοῦ ἰδικῦ μας ἀρματηλάτου Φαέθωνος!

ΕΠΙΜΟΝΗ.

Τὰ κατωτέρω εἶνε παρμένα ἀπὸ τὰς παραδόσεις ἐνὸς ἐργοστασίου ἐν Γλασκῶθ τῆς Σκωτίας. Πρὸ τριάντα ἐτῶν ἐν παιδίον μὲ γυμνὰ πόδια καὶ κουρελιασμένα ρούχα παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ ἐνὸς ἐργοστασίου καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἐργασίαν μετακομιστοῦ.

— «Αὕτη ἡ ἐργασία ἀκατεῖ πολὺ τρέξιμο,» εἶπεν ὁ διευθυντὴς μὲ χειρονομίαν καὶ μὲ ἕνα βαρὺν τόνον τῆς φωνῆς. «Ἐπειτα τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποῦ χρειάζεται δι' αὐτὸ εἶνε νὰ ἔχῃς παπούτσια.»

Τὸ παιδί λυπημένον ἀνεχώρησε. Ἐξῆς δὲ μὲ διάφορα ἔργα, τὰ ὁποῖα ἔκαμε τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τὴν νύκτα ἐκοιμήτο μέσα ἴσθια σταῦλον. Πρὶν περάσῃ δύο μῆνες, εἶχε κερδήσει τόσα χρήματα ὅσα ἐχρειάζοντο διὰ νὰ ἀγοράσῃ

ένα ζευγάρι παπούτσια. Τότε παρουσιάσθη πάλιν ένα πρωί εις τὸν ἴδιον διευθυντὴν μὲ τὰ παπούτσια.

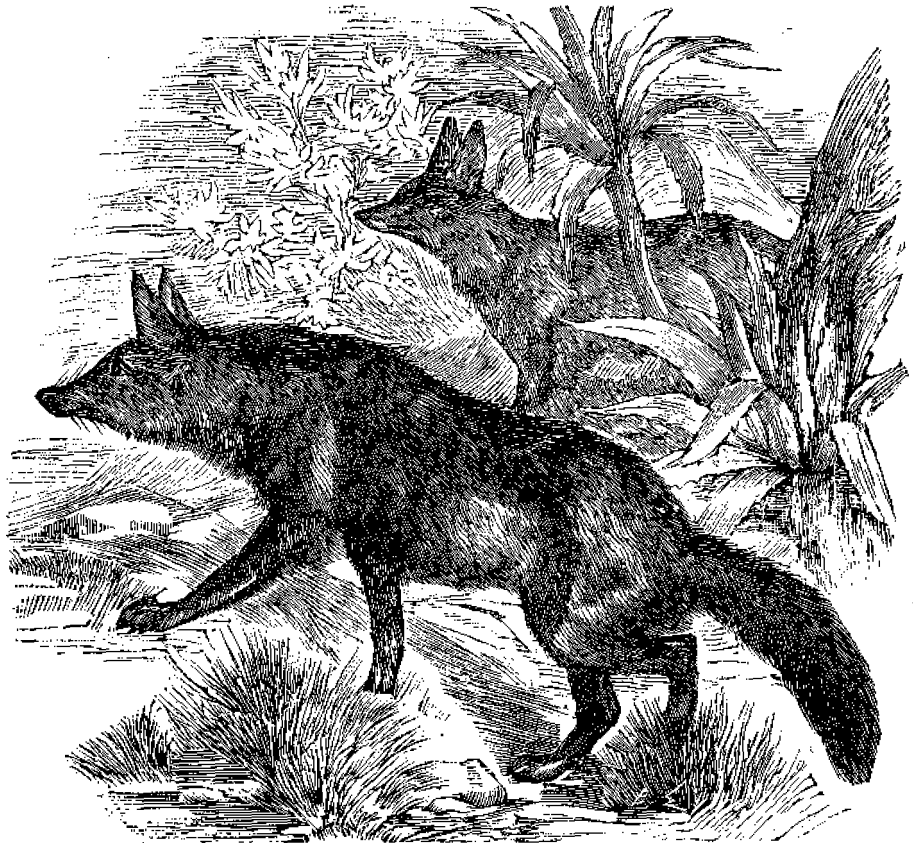
— «Νά, τώρα ἔχω παπούτσια, κύριε,» εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνὴν τὸ παιδί.

— «ὦ, εἶπεν ὁ διευθυντὴς καὶ μὲ δυσκολίαν εὔρεν ἄλλην πρόφασιν. «Θέλεις ἔργασίαν ἰδῶ; μὰ δὲν εἶνε δυνατόν, παιδί μου, νὰ τὴν εὔρης μὲ αὐτὰ τὰ βουχὰ σου θὰ λερῶσῃς τὸ κατάστημα.»

Τὸ παιδί διὰ μίαν στιγμὴν ἰδίστεσε καὶ ἔπειτα ἐξῆλθε χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν. Ἐξ μῆνης εἶχον πα-

γράφῃς» εἶπε. «Δὲν ἔχομεν καμμιά θέσι γιὰ 'σένα.»

Τὸ πρόσωπον τοῦ παιδιοῦ ἔγεινεν ὠχρόν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἶπῃ καμμίαν λέξιν ἢ νὰ ἰκφράσῃ κανέν παράπονον ἀνεχώρησε καὶ πάλιν. Τὴν φορὰν ταύτην ὑπῆγε δέκα πέντε μίλια μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ εὔρεν ἔργασίαν εἰς ἓνα σταῦλον, ὃ ἑποῖος εὐρίσκειτο πλησίον εἰς ἓνα νυκτερινὸν σχολεῖον. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους παρουσιάσθη καὶ πάλιν εἰς τὸ ἴδιον γραφεῖον:

Τὰ Τσακάλια.

ρέλθει ἀπὸ τότε καὶ μίαν ἡμέραν μὲ νέα φορέματα ἀπὸ πρῶστιχο καὶ χονδρὸ πανὶ παρουσιάσθη πάλιν εἰς τὸν διευθυντὴν. Τὸ ἠδιαφέρον του τὴν φορὰν ταύτην διηγήρηθῃ καὶ πρώτην φορὰν ὁ διευθυντὴς κατετήρησε τὸ παιδί μὲ προσοχὴν. Τὸ ἀδύνατον καὶ χωρὶς αἵμα πρόσωπον τοῦ παιδιοῦ ἰδέκνυεν ὅτι ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἔκοπτε ἀπὸ τὸ φαγητὸν του διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀποκτήσῃ τὰ φορέματα ἐκεῖνα. Τότε ὁ διευθυντὴς ἠρώτησεν αὐτὸ διαφορετικώτερα καὶ εὔρε μετὰ λύπης του ὅτι δὲν εἴξευρεν οὔτε νὰ ἀναγινώσκῃ οὔτε νὰ γράφῃ.

— «Διὰ νὰ σὲ δεχθῶμεν εἰς τὸ κατάστημά μας εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθῃς καὶ νὰ διαβάζῃς καὶ νὰ

— «Εἰμπορῶ τώρα νὰ γράφω καὶ νὰ διαβάζω», εἶπε συντόμως.

«Τοῦ ἔδωκα ἔργασίαν,» εἶπεν ὁ διευθυντὴς ὕστερα ἀπὸ πολλὰ ἔτη, «μὲ τὴν πεποιθήσειν ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ πάρῃ καὶ τὴν ἰδικὴν μου θέσιν, ἂν ἀπεφάσιζε νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὴν. Οἱ ἄνθρωποι ὀλίγον κατ' ὀλίγον προοδεύουν εἰς τὰς ἐργασίας των, ἀλλὰ τὸ παιδί ἐκεῖνο εἶνε τώρα ὁ πρῶτος ὑπάλληλός μας!»

ΤΣΑΚΑΛΙΑ.

Αὕτη εἶναι ἡ κοινὴ ὀνομασία, διὰ τῆς ὁποίας εἶναι γνωστὸν τὸ εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα

παριστανόμενον ζῷον, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον ὁμοιάζει ἐξωτερικῶς με τοὺς κύνας, ἀλλὰ καὶ ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν κυνῶν, ἔχει δὲ τὸ μέγεθος κυνὸς μεσαίου ἀνάστηματος.

Ἡ μυλωτὴ του εἶναι χρώματος ψαροῦ, ἀμυρότερα ἐπὶ τῶν νῶτων, καὶ ζωροτέρα ὑπὸ τὴν κοιλίαν. Εἰς τινὰ τῶν ζῶων τούτων φέται εἰς τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν ὠτῶν εἶδος τι κέρατος,

Ὅταν κανὲν Τσακάλι ἀρπάσῃ καρμὴν ὄρνιθα, ἢ ἄλλο τι ζῷον μικρόν, τὸ μεταφέρει εἰς τόπον ἀσφαλῆ, ἔπειτα ἐξετάζει τὰ πέριξ μέρη μήπως εἶναι κρυμμένον ἐκεῖ πλῆσιον κανὲν ζῷον ἰσχυρότερον του, ὡς λ. χ. λύκος, ἢ λέων, ἢ τίγρις, καὶ ἀφοῦ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν ὑπάρχει, τότε εἰδοποιεῖ τινὰς τῶν συντρόφων του, ἔρχεται εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε κρῦψει τὴν λείαν του καὶ λαβόν

Μαθήματα ἐκ τῆς θαλάσσης.

τὸ ὁποῖον οἱ κάτοικοι τῶν Ἰνδιῶν ἐκτιμοῦν πολὺ ὡς φυλακτήριον, τὸ φέρουν δὲ κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ πάντοτε.

Τὰ Τσακάλια ζοῦν ἀγελῆδόν, ἐνίοτε 200 τῶν ἀριθμῶν, ἐπιτίπτουν δὲ κατὰ τῶν μικρῶν ὀρνίθων, τῶν ὄρνιθων, τῶν χηνῶν, χοιριδίων κτλ. ἐπιφέροντα μεγάλας καταστροφάς. Ἐν ἔλλειψει ζωῆς τροφῆς καταφεύγουν καὶ εἰς τὰ θνησίμαϊα. Εἶναι δὲ τολμηρὰ καὶ συνάμα πονηρὰ ὡς ἡ ἀλώπηξ ζῶα, ὑποκρινόμενα πολλὰκις τὸν ἀποθαμμένον, διὰ νὰ ἐξαπατήσωσι τὴν λείαν τῶν καὶ οὕτω νὰ τὴν συλάβουν εὐκολώτερον.

αὐτὴν, ἔρχεται μετ' αὐτῶν εἰς μέρος ἀσφαλές καὶ ἐκεῖ εὐωχοῦνται ὅλοι ἐν ὁμοιοῖα!

Τὰ Τσακάλια εἶναι κοινὰ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, ἀκούονται δὲ κατὰ πᾶσαν νύκτα αἱ φωναὶ τῶν ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ τοὺς λόφους. Ὅταν γαυγίσουν πολλὰ ὁμοῦ ἀποτελοῦν ἤχον ὀξύν καὶ μελαγχολικόν.

Τὰ Τσακάλια ὡς καὶ αἱ ἀλώπεκες ἐκπέμπουν ἐκ τοῦ σώματος αὐτῶν βαρεῖαν ἀπὸδὴ ὀσμὴν, ἥτις εἰς τὰ ἐξημερούμενα ὀλιγοστεύει καὶ ἐπὶ τέλους ἐξαλείφεται. Ἐξημεροῦνται εὐκόλως καὶ χρῆσιμίζουν ὡς οἱ κύνες εἰς τὰς οἰκίας.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς εἶνε πλήρη πρακτικῶν μαθημάτων εἰς τοὺς θέλοντας νὰ

μάθουν καὶ ὠφελῶν ἐξ αὐτῶν. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπωφελούνοτο περισσότερο ἡμῶν τῶν νεωτέρων ἐκ τῆς θεωρίας καὶ ἐξετάσεως τῆς φύσεως, ὁ δὲ λόγος εἶνε ὅτι ἡμεῖς μὲν ἔχομεν ἀπειρίαν βιβλίων, καὶ ἄλλων μεσῶν ἢ σπουδῆ τῶν ὀπίσθων ἀπορροφῆδον τὸν καιρὸν καὶ ἄλλην τὴν προσοχὴν μας, ἐνῶ ἐκεῖνοι στερούμενοι αὐτῶν προσηλοῦντο ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν θεωρίαν τῆς φύσεως. Εἰς τὸν λόγον δὲ τούτον ὀφείλομεν τὰς ὑψηλὰς ἐμπνεύσεις καὶ τὰς βαθεῖας κρίσεις, τὰς ὁποίας κατέλιπον εἰς ἡμᾶς περὶ αὐτῆς οἱ σοφοὶ τῆς ἀρχαιότητος.

Μεταξὺ τῶν φυσικῶν ἀντικειμένων, ἡ θάλασσα μᾶς διδάσκει πολλά καὶ ὠφέλιμα μαθήματα, ἡ δὲ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ γέροντα ναύτην διδάσκοντα τὸν υἱὸν του τινὰ τῶν μαθημάτων τούτων, τὰ ὁποῖα νομίζω ὠφέλιμα καὶ διὰ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κάμνει μεγίστην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ταξιδεύοντας τοὺς ὠκεανούς εἶνε ἡ ἀπέραντος ἐκτασις τῶν ὑδάτων. Πρὸ τῆς χρήσεως ἀτμοπλοίων καὶ ἀκόμη καὶ τώρα, οἱ ταξιδεύοντες δι' ἰστιοφόρων διέρχονται πολλάκις μῆνας χωρὶς νὰ ἴδωσι ἐξ ἡμέραν ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἐξαπλοῦνται ἐμπόσιον αὐτῶν, ἐφ' ὅσον βλέπει ὁ ὀφθαλμός, ἡ αὐτὴ ἀπέραντος ὄψις—θάλασσα! Ἡ θεωρία τῆς ἐξῆρας τῶν

ὄψεων, λόφων, πεδιάδων καὶ κοιλάδων δὲν δύναται νὰ παράσχη εἰς ἡμᾶς τὴν ἰδέαν τοῦ ἀπέραντου τόσο, ὅσον ἡ θάλασσα. Ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς λαμβάνομεν κατὰ πρῶτον τὴν ἰδέαν τοῦ ἀπέραντου καὶ ἀρχίζομεν νὰ ἐννοῶμεν μικρὸν τι περὶ αὐτοῦ.

Καγγουροῦ Πυγμαχός. (Ἴδὲ ἐπομένην σελίδα.)

Τὸ δεύτερον εἶνε ἡ σφοδρότης καὶ τρομερότης τῶν κυμάτων. Ποῖος διηγήθε ποτε τὸν ὠκεανὸν ἐν καιρῷ ἰσχυρᾶς τρικυμίας καὶ δὲν ἐξεπλάγη, καὶ ἐτρομάζε μετὸ ὄψος, τὴν ὄρμην καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν κυμάτων του, ὕψουμένων ὡς ὄρη ὑπὲρ τὴν ἐπιφανείαν αὐτοῦ καὶ ἐπαπειλοῦντα καταστροφὴν εἰς πάν τὸ προστυχόν; Πόσον φοβερὰ καὶ τρομερὰ ἡ θάλασσα ἐν καιρῷ θυέλλης! Τί δύναται νὰ σταματήσῃ τὴν ὄρμην τῶν μαινομένων κυμάτων τῆς! Οὐδὲν δύναται νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς σφοδρότητος τῶν φυσικῶν τασιγενῶν ὅσον ἡ θάλασσα ἐξηγηρωμένη. Πόσον τρομερὰ πρέπει νὰ εἶνε ἡ κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία παρομοιάζεται μετ' ἐξηγηρωμένην θά-

λασσαν! Τὸ τρίτον εἶναι τὸ ἤρεμον καὶ γαλήνιον αὐτῆς ἐν καιρῷ νηνεμίας. Οὐδὲν ὠραιότερον καὶ εὐχαριστότερον τῆς θαλάσσης ἐν γαλήνῃ εὐρισκομένης. Οἱ ἰχθύς, τὰ θαλάσσια πτηνὰ, οἱ ταξιδεύοντες, τὰ πάντα φαίνονται συμμετέχοντα τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Εἶναι ὁ καθρέπτης, ἡ ἀντανάκλασις καταστάσεως τὴν ὁποῖαν ποθοῦσι πάντα τὰ ἐμπυχα ὄντα. Εἶναι ἀπεικόνισμα ψυχῆς διατελοῦσης ἐν εἰρήνῃ πρὸς αὐτήν, πρὸς τὸν Θεὸν τῆς καὶ πρὸς πάντας.

Τὰ τρία ταῦτα μεγάλα μαθήματα ὁ ναύτης γίρων προσεδάθησε νὰ ἐντυπώσῃ εἰς τὸν υἱὸν του, καὶ ταῦτα παραινεῖ καὶ ἡ Ἐρ, τῶν Παίδων τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς νὰ ἐνθυμῶνται ὁσάκις ταξιδεύουσιν καὶ νὰ ἐπωφελῶνται ἐξ αὐτῶν.

ΚΑΓΓΟΥΡΟΥ ΠΥΓΜΑΧΟΣ.

Τὸ παρισινὸν κοινὸν θεᾶται ἀπὸ τινος παράδοξον ζεύγος πυγμαχῶν, τὸν Ἀγγλον ἀθλητὴν Λάνδερμαν καὶ Καγγουροῦ τινά, ἦν συνήτησε τὸ πρῶτον εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Αὐστραλίας, καὶ ἦτις ἐπιτέθη κατ' αὐτοῦ. Ὁ Λάνδερμαν ὅμως πυγμαχὸς πεπειραμένος ἀντέτεινεν εἰς τὰς αὐστραλιακὰς μεθόδους τῆς πάλης τὴν ἀγγλικὴν τέχνην, ἦτις τέλος ὑπερίσχυεν, ὁ δὲ ἄγγλος ἀπήγαγε τὸν ἀντίπαλόν του αἰχμαλώτων εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ἀσκέεται μετ' αὐτοῦ διαρκῶς καὶ ἐλπίζει νὰ καταστήσῃ τὸν μαθητὴν του τέλειον πυγμαχόν.

Ἐν ἀρχῇ τῆς παραστάσεως ὁ Τζάκ (οὕτως ὀνομάζεται ἡ Καγγουροῦ) τείνει σοβαρῶς τὴν δεξιὰν εἰς τὸν κ. Λάνδερμαν, μετὰ δὲ τὰς φιλοφρονήσεις ταύτας ἀνταλλάσσει μετ' αὐτοῦ σειράν γρονθοκοπημάτων ἰσχυρῶν. Κατ' ἀρχὰς μὲν τηρεῖ ἀκριβῶς τοὺς κανόνας τῆς ἀγγλικῆς πυγμαχίας, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξαπτόμενος, λησμονεῖ τὴν εὐρωπαϊκὴν ἰθιμοτυπίαν, καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ἰσχυρᾶς του οὐραεῖας, ἦτις δύναται νὰ βαστάσῃ ὅλον τὸ βάρος τοῦ σώματός του, ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ διδασκάλου του διὰ τῶν ὀπισθίων του ποδῶν ὡς καὶ διὰ τῶν ἐμπροσθίων.

Ἄμα φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ Λάνδερμαν, διὰ σειράς ἐπιτηδείων γρονθοκοπημάτων τὸν ἀνατρίπει εὐθύς, ὁ δὲ Τζάκ παραδεχόμενος τὸ μάθημα καταπραύνηται ἀμέσως, καὶ ἐξακολουθεῖ μαχόμενος κατὰ τοὺς κανόνας. Ὅταν δὲ δοθῇ τὸ σημεῖον τῆς ἀναπαύσεως ἀποσύρεται εἰς μίαν γωνίαν τῆς σκηνῆς καὶ παρατηρεῖ μὲ βλέμμα ἐκπλήξεως τοὺς χειροκροτοῦντας αὐτὸν θεατάς. Ἡ δύναμις του εἶναι ἐκτακτὸς παραβαλλομένη πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ ἰσχυροτάτου ἀθλητοῦ. Ἐνῶ ὁ βοηθὸς τρίβει καὶ σπογγίζει τὸν Λάνδερμαν, ὁ Τζάκ, ἀναπαύεται, χωρὶς νὰ ἔχῃ τρίχα ὑγρᾶν, οὐδὲ κἄν νὰ ἀσθμαίνῃ!

ΠΥΡΡΟΙ ΕΝ ΤΩΙ ΩΚΕΑΝΩΙ.

Καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἔχει τοὺς ζωντανούς φανούς του ἦτοι τὰ φωσφορώδη ζῶά του, μεταῦθ δὲ αὐτῶν τὰ μάλακια καὶ ἡ θαλασσία ἀνεμῶνῃ εἶνε πολυάριθμα. Ἐνίοτε ταῦτα φαίνονται ὡς στήλαι πυρός, ἐνίοτε ὡς λάμποντες ἀστέρες καὶ ἄλλοτε πάλιν ὡς πύρινοι ὄρειοι ἀπαστράπτοντες με ἔρυθράς, πρασίνας, καὶ χρυσαῖς καὶ κυανὰς ἀκτίνας.

Πολλὰ φωτεινὰ θαλάσσια πλάσματα εἶνε πολὺ μικρά, ἔχι μεγαλιτέρα ἀπὸ ἓνα σπινθῆρα: ἀλλὰ τὰ μικρὰ ταῦτα πλάσματα ἀποτελοῦσιν ἐνίοτε τοιαῦτα ἀθροίσματα, ὥστε ἐν τῷ Ἰνδικῷ ὠκεανῷ τὸ ὕδωρ φαίνεται ὡς μία μεγάλη πυρρὴν θάλασσα. Φυσιολογίης τις, ὁ ὅπολος εἶχε λουσθῆ εἰς μίαν τοιαύτην θάλασσαν ἐν τῷ Εἰρηνικῷ ὠκεανῷ, ἔλεγεν ἔτι τὸ σῶμά του ἐπὶ πολλὰς ὥρας ὑστερον ἦτο ἀκόμη φωτεινόν, καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ ἄμμος λάμπει ἀπὸ αὐτὰ τὰ μικρὰ ζῶα εἰς δταν τὰ ἦσσαν καὶ ἐλαφρὰ ρεύματα τὰ ἐναποθέτουν ἐπ' αὐτῆς.

Ὁ βυθὸς τῆς θαλάσσης φαίνεται μεγαλοπρεπῆς με τοὺς ἀστέρας του (εἶδος ἰχθύος) καὶ ἄλλα φωτοδόλα ζωῖα, τινὰ τῶν ὁποίων ἔχουσι χρῶμα πορφυροβαφές καὶ σκορπίζουσιν ἐλαφρὸν χρυσοπράσινον φῶς, ἐνῶ ἄλλοι ἐκπέμπουν ἀργυρόχρους λάμψεις καὶ ἐν εἶδος μάλιστα μεταῦθ αὐτῶν φέρεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν νύκτα χρυσοῦν φῶς. Ἐν ἄλλο εἶδος πάλιν φαίνεται ὅτι εἶνε στολισμένον με μαργαρίτας καὶ ὡς ἐκ τοῦτου προφανῶς λάμπει καὶ αὐτὸ κατὰ τινα τρόπον, καὶ αὐτοὶ οἱ κάβουροι εἰς τὰ θερμὰ κλίματα φαίνεται ὅτι ἔχουσι φῶς: διότι εἰς τὰ συλλαμβάνονται ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν των καὶ τὴν ἀγανάκτησίν των γίνονται φωτιὰ πραγματικῶς.

Ἐν εἶδος πάλιν ἀπὸ τοὺς καρχαρίας εἶνε λίαν φωτεινὴν τὴν νύκτα καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀκόμη ἐπὶ πολλὰς ὥρας ὡς ὠραῖός τις λαμπτῆρ φωτίζει.

Ποικίλα.

— Τὰ φυτὰ τῶν δασῶν εἶναι πλουσιώτερα εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν ἢ εἰς τὴν Εὐρώπην. 412 εἶδη εὐρίσκονται ἐκεῖ, ἐνῶ μόνον 158 τοιαῦτα ὑπάρχουσιν ἐν Εὐρώπῃ.

— Ἡ Ἀμερικανικὴ Ἐφημερίς τῶν Μελισσῶν λέγει ὅτι 3,000,000 ἀνθρώπων ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεταῖς τρέφουσι μελίσσας, ἐξ ὧν παράγεται κατ' ἔτος περὶ τὰς 75 ἑκατομ. λίτρων μέλιτος, ἀξίας 10,000,000 δολλαρίων καὶ κηρὸν ἀξίας 680,000.

Ἄεκα τρεῖς τρόποι εἶναι νὰ γείνη κανεὶς μακάριος.

1. Ἰδοὺ μακάριος ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποιον ἐλέγχει ὁ Θεός, διότι αὐτὸς πληγόνει καὶ ἐπιδένει.
2. Μακάριος ὁ λαός, τοῦ ὁποίου ὁ Κύριος εἶνε ὁ Θεός αὐτοῦ.
3. Μακάριος ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου βοηθός εἶνε ὁ Θεός τοῦ Ἰακώβ.
4. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εὗρηκε σοφίαν καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἀπέκτησε σύνεσιν.
5. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος πάντοτε.
6. Μακάριος ὅστις δὲν κατακρίνει: ἑαυτὸν εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀποδέχεται.
7. Ὁ ἐλεῶν τοὺς πτωχοὺς εἶνε μακάριος.
8. Ὁ ἐλπίζων ἐπὶ τὸν Κύριον εἶνε μακάριος.
9. Εἶναι μακάριος ὁ φυλάττων τὸν νόμον.
10. Ἐὰν πάσχητε διὰ τὴν δικαιοσύνην, εἰσθε μακάριοι.
11. Ἐὰν ἐνεαδίξεσθε διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἰσθε μακάριοι.
12. Ἰδοὺ μακαρίζομεν τοὺς ὑπομένοντας.
13. Ἐὰν ἐξεύρετε ταῦτα μακάριοι εἰσθε ἐάν κόμητε αὐτὰ.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖα δένδρα ἦσαν ἀπηγορευμένα νὰ κόπτονται;
2. Ποῖος δῶριος φόρον 50 σίκλους ἐπὶ ἑκατομ. ἄτομον;
3. Ποῖοι ἦσαν ἐλαφροὶ τοὺς πῶδας ὡς ἔλαφοι;

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ, ΓΡΙΦΟΙ, ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΑΕΣ ΚΑΙ ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΑΥΤΩΝ.

Αινίγματα.

1 — Τού ὀδοιποροῦντος, φίλε, εἶμαι σύντροφος παντοῦ,
Καὶ εἰ βέρη του βαστάζω καὶ βαστάζωμ' ἕκ' αὐτοῦ.
Ἄν μ' ἀλλάτῃς τὸ κεφάλι, τότε θὰ μὲ λυπηθῇς,
Ἐπειδὴ τὸν σύντροφόν μου ἔχασα ἢ δυστυχῆς.

Θέλεις ὑπὸ ὄφιν ἄλλῃ
Μορφή ἄλλῃ νὰ προβάλλῃ;
Ἐγκαλί μου τὸ κεφάλι,
Καὶ θὰ ὄψῃ θεῶν μεγάλην,
Τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς.

Ἄν ἐπιθυμῇς δι' ἄλλῃ φόνου νὰ σοῦ προβενῶ,
Βάλε θῆρα τὴν ἀρχὴν μου καὶ ὡς τὸ θέλεις θὰ γερῶ,
Πλὴν τὸ τελευταῖον ὄρωσ ἔχει ἔννοιαν διπλῆν,
Μὲ τὰ ἴδια ψήφια καὶ χωρὶς μεταβολῆν.

Ἀθήνησι, Κ. Ρ. Κ.

2 — Εἶμαι τι ἔπερ πολλὰκις τοῦε πλανήτας ἀποκρύπτω,
Τὰ δύο πρῶτά μου ἔν βγάλης,
Καὶ τὸ μέσον μεταβάλης,
Πάλιν τὴν ἐκπρῶν των, λύτα, σοὶ ἀποκαλύπτω,
Ἐπὶ σημασίαν ἄλλην,
Κ' ἰδιότῃα μεγάλην.

Ἀθήνησι, Δ. Ασημαδάριος.

Ἐμμετρος ἀκλή ἀκροστιχίς.

3 — Τὸ ὄλον μου ἐκ λέξεων πέντε ἀποτελεῖται,
Ἐξ ὧν ἡ πρώτη ποταμὸς καὶ ἐν Εὐρώπῃ κείται.
Τὴν δι' δευτέραν θὰ εὐρῆς, κλῆν κρῖται νὰ προσέξῃς,
Ἄστέρος τινὸς κ' ὄνομα μεγάλο νὰ ἐκλέξῃς.
Ἡ τρίτη δι' ἐπώνυμον θεῶς τινος ἐμφανίει,
Καὶ ἡ τετάρτη τὸν υἱὸν τοῦ Ἀδραάμ σημαίνει.
Ἡ πέμπτη εἶναι νῆος τις ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων,
Τὸ πάλαι οὖσα ἔνδοξος ἐκ τῶν κραταιοτάτων.
Τὰ ἀρχικά δι' γράμματα τούτων ἔν ληρθοῦν,
Ἐνα τῶν υἱῶν Πριάμου πάραυτα ἀποτελοῦν.

Ἐν Πειραιεῖ, Δ. Ι. Ἀσημάκης.

Ἀκλή Ἀκροστιχίς.

4 — Συνίσταται ἐκ πέντε λέξεων. Τούτων ἡ μὲν πρώτη εἶναι τὸ ὄνομα σοφοῦ τινος τῆς ἀρχαιότητος, ἡ δευτέρα κλίσις τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ἡ τρίτη εὐρίσκεται εἰς ἓν τῶν δακτύλων, ἡ τετάρτη πρῶθεσις, καὶ ἡ πέμπτη τὸ ὄνομα νομοθέτου καὶ βασιλέως τῆς Σπάρτης.
Τῶν λέξεων τούτων τὰ μὲν ἀρχικά γράμματα ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα προφήτου καὶ βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ, τὸ δὲ τελικὰ μᾶς ἴησος τοῦ Διγαίου.

Ἐν Ῥαστοβίφ (Ῥωσσίφ) Γ. Ι. Μαλίτας.

Πρόβλημα ἀκρόβουτον.

5 — Δώδεκα ἄντοι, κινητήοντα δύο πῆριδες καὶ τριακόσια ἐξήκοντα πέντε Τσιχλαὶ ἐγέννησαν ἔν ὧν,

Γ. Ι. Μπ.

Λύσεις τῶν Αἰνιγμάτων

τῶν ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1893.

1. Στά—μνα—μνά.	6. Κ—ελομβία
2. Πύλη—Γλή	Δ—οβάτης
3. Καν—Ἄρης—Κανάρης	Ε—ρατὸ
4. Φα—Σούλι—Φασούλι	Ο—ρχομενὸς
	Β—ενιαρὶν
5. Σ—ακφὸ	Ο—νος
Ο—λινος	Υ—δωρ
Κ—όρος	Δ—ορα
Ρ—ωκύλος	Ο—λωμπος
Δ—ρχιμήδης	Σ—ολορῶν
Τ—ρασανός	
Η—ρόδοτος	
Σ—τοχόδημ	

Ἄδεια

Μαρίκα Ν. Γεωργοπούλου 1.3.6. Γρηγ. Α. Γρηγορόπουλος 3. Ἑλληνική Ε. Καρκαβία 3.6. Γ. Σ. Ἀργαλειᾶς 3.5. Μιλτ. Κ. Γερονικολόπουλος 3.5. Τριαντ. Μ. Δαμάσχος 1.3.5.6. Εὐγνία Γ. Ἀρθανιτάνη 1.3.6. Φώτιος Πασσῶς 1. Κωνστ. Σ. Κουβαρᾶς 1.4.5.6. Μαρία Δ. Ζερβῶ 2.3.5. Γεώρ. Σφρυμιάς 2.3.4.5. Νικ. Ε. Καλταράκης 3.5.6. Ἐλένη Θ. Κωστούλα 2.5.6. Δημοστ. Γ. Νικητάκος 1.2.4.5. Ἀγλαΐα Π. Περιβολάνη 5.6. Κωνστ. Γ. Σαραντάπουλος 3.5.6. Ἀλτάνα Δ. Ἀναστασίον 3.4.5.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἐξήρουμα Ἐδωγγελίου ἐν Ἀθήναις κατὰ Κυριακὴν ἀπὸ 10—11 π. μ. καὶ ἀπὸ 5—6 μ. μ. ἐν τῇ κατὰ τὴν Πύλῃν τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τοῦ Στύλου τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς Ἑλληνικῇ Ἐδωγγελικῇ Ἐκκλησίᾳ.

— Ἐν τῇ Ἀποθήκῃ τῶν Ἁγίων Γραφῶν ὑπάρχουσι σώματα τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς, ὀλόκληροι σειραὶ Ἐβημ. Παίδων καὶ αἱ τρεῖς σειραὶ τῶν Παιδικῶν Διηγημάτων.

—Προσέτι λόγοι διὰ ἱεροκήρυκας καὶ ἄλλα θρησκευτικὰ καὶ ἠθικὰ φυλλάδια καὶ βιβλία.

—Καὶ πάλιν συνιστῶμεν εἰς τὰς οἰκογενεὰς τῶν συνδρομητῶν τῆς Ἐβ. τῶν Παίδων τὸ Ἐγκυκλίου αἰθιτικὸν λεξικὸν τῶν κ.κ. Μπάρτ καὶ Χίρστ ὡς λίαν ἀναγκαῖον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν.

—Τὸ Σπῆλαιον τῶν ληρτῶν διήγημα τερπνότερον καὶ διδακτικότερον διὰ οἰκογενεὰς μὲ ἐικόνας τμηθ. μόνον μία δραχμὴ συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν.

Συνδρομὴ «Παιδικῶν Διηγημάτων» 8 κατ' ἔτος, ἐν Ἑλλάδι 40 λεπτ. ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ 60 λεπ.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ 1893—3406.